

Optræden og i Bedømmelsen af hans Person heftede sig ved den Slags — ganske vist komiske — Smaaskrøbeligheder, der saa hyppig følger Aandens kronede Storheder og ligesom smaa, bjældeklingende Narre-Pager bærer Slæbet paa det kongelige Purpur.

Per, der havde ladet sig skuffe af Hr. Israels uanselige Ydre, og som forresten heller ikke sad inde med de fornødne Forudsætninger for Forstaaelsen af hans Værd, havde altid behandlet ham ganske overlegent. Ikke desmindre havde den lille Mand bestandig vist ham megen Deltagelse og altid været en opmærksom Tilhører, naar Per efter Midagen fik Tungen løst og paa sin højmaelte og foredragsagtige Maade udviklede sine Fremtidsideer. Heller ikke nu havde Per opholdt sig længe i Stuen, før Hr. Israel stilfærdigt nærmede sig ham og indledte en Samtale med ham om hans Studier.

Jakobe havde endnu ikke ladet sig se. Hun opholdt sig paa sit Værelse og viste sig først, da de fleste af Gæsterne var gaaet. Hun havde ikke villet udsætte sig for frittende Blikke, maaske endog for nærgaaende Spørgsmaal af Folk, der gik og ventede paa hendes Forlovelse med Eybert, — saa meget mindre, som det afgørende Ord i dette Forhold endnu slet ikke var bleven sagt.

Det var hende selv, som havde afværget det endelige Spørgsmaal fra Eyberts Side. Hun ønskede at udskyde Afgørelsen, indtil Per var rejst. Med Skamfuldhed havde hun maattet tilstaa for sig selv, at han i nogen Tid havde beskæftiget hende mere, end det var tilladeligt i et Øjeblik, da hun stod i Begreb med at bortgive sig til en anden. Hun havde i de sidste søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, men hun var